

handlede Forhold, og at vi altsaa ikke kom ud af Afseet. Hvad Anden i Fattiglovgivningen angaar, tror og haaber jeg, at dette Bting i sin Helhed vil være enigt i, at det bør være en human Vand i Modsetning til den uhumane, der gaar gennem vor nuværende Fattiglovgivning. Endelig, maa Loven være saa billig som mulig i sin Udforelse. Jeg tror, at naar vi søge Sagen paa den Maade, at vi holdt saamange, som muligt horte fra Fattigvæsenet, vilde dette blive billigere, selv om man regner med alle de Summer, som gaa gjenæm den frie Fattigkasse og ydes paa forskellige Maader. Enhver, der har været Sogneraadsformand, maa have gjort den Erfaring, at saa længe man kan holde en Person oppe ved at give ham en Understøttelse, f. Ex. en Husleiehjælp, gaar der ikke saa store Summer. Men kommer han en Dag, og siger: Nu er jeg helt kærddig, og han saa flyttes over paa Fattiggaarden, saa løber det op til en stor Sum. Derved er det netop, at den store Fattigbyrde fremkommer. Jeg er overbevist om, at dersom vi gik videre med at hjælpe ad Friwillighedens Vej, vilde Fattigudgiften i det Hele blive betydelig formindsket.

Der er et andet Punkt med Hensyn til Udgifterne, som der maa tages Hensyn til. Det er den ubillige Fordeling, mellem Kommunerne af Fattigbyrden, som nu finder Sted. Jeg vil i den Henseende særlig pøge paa de Kommuner, der ligge op ad en Kjøbstad, og hvor paa Grund af deres Velggenhed er kommen en stor Mængde Arbeidere fra Byerne, hvor de søge hen, saa længe de kunne tjene Noget, medens de bag efter ligge den anden Kommune til Byrde. Dette Forhold er ved at voxe flere af disse Kommuner fuldstændig over Hovedet. Hvad skal de der være i Veien for at bygge en Ordning paa Amtsrædsrædse eller større Kredse. Naar man hvert Aar saae, hvormeget der i Gjennemsnit faldt paa hver Kommune pr. Individ, og det da viste sig, at der var Kommuner, der sparede betydeligt over, hvad der kunde tilkomme dem efter Befolkningens Størrelse, kunde der tilbagebetales dem en Del, f. Ex. gennem Amtsrædsrædsfonden eller paa anden Maade. Jeg tror, at det er et Spørgsmaal, som man ikke kan undgaa at tage fat paa, naar der skal gives en ny Lov. Særligt skal jeg ikke videre fordybe mig i Enkelthederne, da jeg i Hjør har udtalt mig meget udførligt derom. Der er dog et enkelt Punkt, jeg maa berøre. Et af de vigtigste Punkter i Lovforslaget er jo Bestemmelsen af Forsørgelsesstedet. Jeg kan for mit Bedkommende ikke opgive, at holde paa Fødselskommunen som den

der, maa vedblive at være Forsørgelseskommune, og jeg kan ikke negte, at det gjorde mig meget ondt, at det ærede Medlem for Frederiksværk (Holch) i Dag i Grunden forlod mig i denne Henseende, idet han holdt stærkt paa de 5 Aar. Om han end ikke gik fuldstændig imod Fødselskommunen, saa var Retretten dog allerede staaet. Dersom man imidlertid kan komme tilbage til det Standpunkt, maa jeg være enig med de Medlemmer, der have udtalt, at et længere Aaremaal maa være det; vi maa søge hen til. Derfor er jeg ikke utilboelig til at gaa, om ikke til 10 Aar, saa dog til en Forøgelse af Aarantallet, der behøves til at erhverve Forsørgelsesret. I alt Fald skal jeg, dersom man vil blive staaende ved de 5 Aar, henstille, om man ikke vil sige, at der skal 5 Aar til efter Fuldmyndighedsalderen. Det vil give en meget stor Forandring, thi som oftest er det saa, at en Ungkarl kan holde sig som Tjenestekar i en Kommune i den Tid, hvori han hører til den bevægelige Befolkning, men gifter han sig saa, kommer han maaste et Aars Tid efter i Trang. Jeg tror, at man kan sige, at den største Part af vore Arbeidere er gift og har sat Bo, inden den naaer Fuldmyndighedsalderen. Naar den Paagældende altsaa efter den Tid skal opholde sig i 5 Aar i en Kommune, tror jeg, at Forholdet bliver et helt andet, og meget klarere i sin Udforelse overfor den Kommune, hvor han har Ophold, og jeg tror i det Hele taget, at det vilde hjælpe til større Klarhed, og at det vilde være til Forbedring, naar man gik til en saadan Bestemmelse. Med Hensyn til Børnenes Forsørgelse blev jeg en lille Smule bange i Gaar ved at høre det varme Foredrag af det ærede Medlem for Middelfart (H. Jensen), da han talte saa varmt for det System, man har i England til Opdragelse af Børn. Det glæder mig, at den ærede Minister allerede har taget fat paa det Spørgsmaal og i Grunden sagt, hvad der bør siges derom. Jeg vil kun tilføie, at det ærede Medlem skulde tage i Betænkning, hvilken Forskjel der er paa, at et Barn bliver opdraget i et Hjem og i en særdeles god Kaserne. Den være saa udmærket, som den vil, det bliver dog, saaledes, at der tages for ensartet paa Børnene; de opdrages paa en Maade, hvorved Personligheden i Birkeligheden slaes ned, medens dette jo ikke sker, naar de opdrages i et Hjem. Jeg gaar ud fra, at dette Lovforslag vil føre til, at Sogneraadene ikke vælge et hvilket som helst Hjem, naar et Barn skal sættes ud, men ville vælge et godt Hjem, og naar det sker, vil Børnet faae en saadan Kjærlighed til dette sit Hjem,